

ORZECZENIE

Warszawa, 28 sierpnia 2017 roku

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, w składzie:

Przewodniczący i sprawozdawca:

Małgorzata Klaus - prokurator Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

Członkowie:

Robert Majewski – prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie

Sebastian Litwin – prokurator Prokuratury Rejonowej w Nysie

Protokolant: Agnieszka Białek – asystent prokuratora Prokuratury Krajowej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2017 roku odwołania z dnia 24 czerwca 2017 roku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego oraz odwołania z dnia 26 czerwca 2017 roku obrońcy obwinionego Adwokata Magdaleny Sykulskiej - Przybysz

od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 17 maja 2017 roku, sygn. PK I SD 101.2016 w sprawie przeciwko Krzysztofowi Kumor prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w Tczewie obwinionemu o przewinienia z art. 137 ust. 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2016r. Nr 177 z dnia 15.02.2016 roku)

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2016.177)

Orzeka:

1. Zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ ŚWIADCZY

Katarzyna Hostoniec
STARSZY REFERENT

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 04 listopada 2016 roku w sprawie RP II RD 7.2016 Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko Krzysztofowi Kumorowi – prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w Tczewie.

Wnioskodawca zarzucił Krzysztofowi Kumorowi popełnienie dwóch deliktów dyscyplinarnych polegających na tym, że:

I. w czasie od 27 lipca 2012 roku do 30 czerwca 2015 roku nadzorując postępowanie przygotowawcze o sygn. akt Ds. _____ (uprzednio sygnatura akt Ds. _____ i Ds. _____) Prokuratury Rejonowej w Tczewie w sprawie nieumyślnego narażenia małoletniego B: S _____ – M _____ na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez : _____ u A _____ M _____ co skutkowało _____ i doprowadziło do nieumyślnego spowodowania śmierci małoletniego w dniu 10 maja 2012 roku, to jest o czy z art. 155 kk w zb. z art. 160 § 2 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w sprawie nieumyślnego narażenia w okresie od 25 kwietnia 2012 roku do 28 kwietnia 2012 roku w _____ małoletniego B S _____ – M _____ na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez podjęcie pochopnej i ryzykownej decyzji o wypisaniu za szpitala _____ A _____ M _____ w tygodniu ciąży z _____, w sytuacji gdy pacjentka zgłaszała _____ i z tych powodów wymagała dalszej obserwacji w warunkach szpitalnych, a zalecenie aby po wypisaniu ze szpitala wykonywała _____ w warunkach ambulatoryjnych było niewystarczające, to jest o czyn z art. 160 § 2 i 3 kk, w dniu 31 grudnia 2014 roku podjął niezasadną, przedwczesną decyzję o

umorzeniu śledztwa, w tym o czyn z art. 160 § 2 i 3 kk wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa, nadto ze zwłoką 5 miesięcy tj. w dniu 18 czerwca 2015 roku podjął decyzję o uwzględnieniu zażalenia strony z 19 stycznia 2015 roku na postanowienie o umorzeniu postępowania, po przeprowadzeniu w toku nieprawomocnie umorzonego śledztwa czynności procesowych, które swoim zakresem i charakterem wykraczały poza ramy przewidziane w § 117 ust. 2 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. z 2014 r., poz. 1218 z późn. zm.), nadto postanowieniem z 30 czerwca 2015 roku podjął kolejną bezzasadną decyzję w przedmiocie umorzenia śledztwa w sprawie zaistnienia przestępstwa z art. 160 § 2 i 3 kk – wobec niewykrycia sprawcy, uchyloną w toku kontroli instancyjnej postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 19 października 2015 roku, sygn.. II Kp 367/15, czym w sposób rażący i oczywisty naruszył dyspozycję art. 2 § 1 pkt 1, 3 i 4 kpk, art. 297 § 1 pkt 2, 4, 5 kpk, art. 322 § 1 kpk, § 117 ust. 2 cytowanego powyżej Regulaminu,

to jest o czyn z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze,

II. w dniu 10 lipca 2015 roku na terenie Prokuratury Rejonowej w Tczewie, w trakcie służbowej rozmowy dot. sprawy Ds. _____ z pokrzywdzoną A _____ M _____ w sposób nieprofesjonalny, uchybiający powadze i godności sprawowanego urzędu wypowiadał się o okolicznościach związanych z podjętą w tej sprawie decyzją o umorzeniu śledztwa z 30 czerwca 2015 roku, przez co uchybił godności urzędu prokuratorskiego, to jest o czyn z art. 137 § 1 ustawy Prawo o Prokuraturze.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuraturze Generalnym orzeczeniem z dnia 17 maja 2017 roku o sygnaturze PK I SD 101.2016 orzekł:

- I. obwinionego Krzysztofa Kumora prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie w zakresie czynu z pkt. I uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego,
- II. obwinionego Krzysztofa Kumora prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. II uznaje za winnego przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że: w dniu 10 lipca 2015 roku, na terenie Prokuratury Rejonowej w Tczewie, uchybił godności urzędu prokuratora w ten sposób, iż w trakcie służbowej rozmowy z pokrzywdzoną A M na temat sprawy Ds. 2173/15 i wydanego przez niego w dniu 30 czerwca 2015 roku postanowienia o umorzeniu śledztwa przedstawiał okoliczności innych spraw dotyczących błędów w sztuce medycznej, pejoratywnie oceniał rozstrzygnięcia sądowe dotyczące takich postępowań, negatywnie wypowiadał się o pracy lekarza wskazywanego przez pokrzywdzoną jako sprawca przestępstwa popełnionego na szkodę jej i jej dziecka, negatywnie oceniał pracę innych lekarzy oraz funkcjonowanie S ,
tj. przewinienia dyscyplinarnego wskazanego w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (tekst jednolity: Dz. U. 2011, Nr 270, poz.1599 ze zm.) i za to na podstawie art. 67 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę upomnienia,
- III. na podstawie art. 166 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego orzeczenia, w ustawowym terminie, złożył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego, który zaskarżył je w części dotyczącej zarzutu I orzeczenia na niekorzyść obwinionego Krzysztofa Kumora. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

„obrazę przepisu prawa materialnego art. 137 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze, polegającą na niezasadnym i skutkującym uniewinnieniem od popełnienia deliktu dyscyplinarnego opisanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w punkcie I poprzez uznanie, że zachowanie obwinionego prokuratora Krzysztofa Kumora polegające na tym, że będąc referentem sprawy Ds. (uprzednia sygnatura akt Ds. i Ds.) Prokuratury Rejonowej w Tczewie w dniu 31 grudnia 2014 roku podjął niezasadną i przedwczesną decyzję o umorzeniu śledztwa, a po podjęciu ze zwłoką 5 miesięczną w dniu 18 czerwca 2015 roku decyzji o uwzględnieniu zażalenia strony z dnia 19 stycznia 2015 roku na postanowienie o umorzeniu postępowania i przeprowadzeniu w toku nieprawomocnie umorzonego śledztwa czynności procesowych postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku podjął ponownie bezzasadną decyzję w przedmiocie umorzenia śledztwa w sprawie zaistnienia przestępstwa z art. 160 § 2 i 3 kk wobec niewykrycia sprawcy czynu – nie stanowiło oczywistej i rażącej obrazę przepisów art. 2 pkt 1, 3 i 4 kpk oraz art. 322 § 1 kpk”.

Podnosząc tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia o uniewinnieniu i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Odwołanie od powyższego orzeczenia, w ustawowym terminie, złożył również obrońca obwinionego Krzysztofa Kumora, który zaskarżył je w części dotyczącej zarzutu II orzeczenia na korzyść obwinionego Krzysztofa Kumora. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

„błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zachowanie prokuratora Krzysztofa Kumora podczas rozmowy z A M w dniu 10 lutego 2015 roku w stanowiło uchybienie godności urzędu prokuratora poprzez przedstawianie innych spraw dotyczących błędów w sztuce medycznej, pejoratywne oceny rozstrzygnięć sądowych dotyczących takich postępowań, negatywnych wypowiedzi o lekarzu wskazywanym jako sprawca przestępstwa przez pokrzywdzoną, negatywne ocenianie pracy innych lekarzy i funkcjonowanie S

„, w sytuacji, w której pokrzywdzona świadomie i z rozmysłem kontynuowała rozmowę, którą zamierzała nagrać, przedłużała ją, powtarzając pytania do prokuratora, a obwiniony mając świadomość trudnej sytuacji pokrzywdzonej starał się okazać jej empatię, próbował wyjaśnić w sposób zrozumiały dla pokrzywdzonej sytuację procesową oraz trudności dowodzenia, przywoływał także sprawy, które z uwagi na ogólnikowość ich przywołania, poza przypadkiem własnej żony, nie pozwalały na ustalenie tożsamości osób”.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie II poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W rozprawie przez Odwoławczym Sądem Dyscyplinarnym dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym wziął udział Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego, wnosząc, jak w pisemnym odwołaniu, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego w punkcie I i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniósł o nieuwzględnienie odwołania złożonego przez obrońcę obwinionego.

Obrońca obwinionego Krzysztofa Kumora wniósł o uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu II, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z dyspozycją art. 171 pkt. 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze, która weszła w życie z dnia 04 marca 2016 roku, w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio między innymi przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku – Kodeks postępowania karnego, z uwzględnieniem odrębności wynikających z

charakteru postępowania dyscyplinarnego. Mając na uwadze tę regułę Sąd dokonał kontroli zaskarżonego orzeczenia w zakresie określonym w przepisie art. 433 § 1 kpk.

Przed wskazaniem pisemnych motywów orzeczenia Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 28 sierpnia 2017 roku wskazać należy, iż zgodnie z Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2016 roku, sygnatura III KK 120/16, „przy wydawaniu przez sąd odwoławczy wyroku zmieniającego lub utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, jeżeli orzeczenie sądu odwoławczego zapada po dniu 30 czerwca 2015 r., obowiązuje w zakresie uzasadniania takiego orzeczenia nowy § 2 art. 457 k.p.k., a więc wyrok taki uzasadnia się tylko na wniosek określonej strony i tylko w zakresie objętym jej środkiem odwoławczym...”. Dlatego też, z uwagi na okoliczność, że wniosek o uzasadnienie orzeczenia złożył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla szczecińskiego okręgu regionalnego, uzasadnienie dotyczy jedynie zakresu objętego złożonym przez niego środkiem odwoławczym.

Oceniając podnoszony przez Rzecznika zarzut obrazy przepisu prawa materialnego stwierdzić należy, iż jest chybiony.

Obraza prawa materialnego polega bowiem na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych, a co za tym idzie, nie można stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub na naruszeniu przepisów procesowych (wyrok SN z dnia 28.11.2007r., II K 172/07).

Jak słusznie z kolei podnosi Sąd Apelacyjny w Szczecinie w Wyroku z dnia 26 marca 2009 roku, sygnatura II Aka 1/09, norma prawna, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, to norma o treści stanowczej, zawierająca niezrealizowany w zaskarżonym orzeczeniu nakaz lub pominięty zakaz.

W tej konkretnej sprawie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podnosi naruszenie przepisu art. 137 § 1 Ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku – Prawo o prokuraturze, oceniając zachowanie obwinionego Krzysztofa Kumora jako oczywiste i rażące naruszenie przez niego art. 2 § 1, 3 i 4 kpk oraz art. 322 § 1 kpk.

Wskazać tu jednak należy, iż przepis art. 2 kpk ma charakter ogólny. Nie reguluje on toku postępowania karnego. Określa on jedynie cel tego postępowania, do osiągnięcia którego służą konkretne przepisy procedury karnej. Przedmiotem ewentualnych uchybień mogą być jedynie konkretne normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowych (vide komentarz do art. 2 kpk, S. Steinborn). A takowych skarżący w zarzutach odwołania nie wskazuje. Podnoszony z kolei przez niego przepis - art. 322 § 1 kpk stanowi, iż w przypadku, gdy postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia ..., umarza się śledztwo.... Przepis ten wprawdzie wskazuje konkretną sytuację, w której podejmuje się decyzje o umorzeniu postępowania, jednakże to w gestii prowadzącego dane postępowanie leży ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem, czy zebrane dowody są wystarczające do wniesienia aktu oskarżenia, czy też nie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego we wniesionym środku odwoławczym przeciwstawiając się stanowisku zajętemu przez Sąd Dyscyplinarny wyrokiem uniewinniającym, prezentuje jedynie własną, przeciwstawną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i własną interpretację ujawnionych dowodów. Dowodzi, że materiał ten wystarcza do przypisania obwinionemu Krzysztofowi Kumor zarzucanego mu deliktu.

Z ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie przez Sąd Dyscyplinarny wynikało, że rzeczywiście obwiniony Krzysztof Kumor, dwukrotnie wydał błędną decyzję o umorzeniu postępowania w opisanym w zarzucie I sprawie. W tym zakresie Sąd Dyscyplinarny i Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego są zgodni.

Jednakże ocena prawna zachowania obwinionego przez skarżącego i Sąd Dyscyplinarny jest odmienna. Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, w ustalonym stanie faktycznym należy uznać, że Krzysztof Kumor dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy wskazanych w odwołaniu przepisów, a tym samym dopuścił się przewinienia służbowego z art. 137 § 1 Ustawy Prawo o prokuraturze, natomiast Sąd Dyscyplinarny kategorycznie taką ocenę wykluczył.

Z brzmienia art. 137 § 1 Ustawy Prawo o prokuraturze oraz z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż aby mówić o przewinieniu dyscyplinarnym, nie wystarczy samo naruszenie przepisów prawa przy jego stosowaniu. Naruszenie to musi być jednocześnie oczywiste i rażące.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż oczywista i rażąca obraza przepisu zachodzi, gdy obraza „oczywista” to taka, która nie budzi najmniejszych wątpliwości, wynikająca wprost z brzmienia przepisów, a obraza „rażąca” to taka, którą uznać należy za istotną, dużej wagi, pociągającą za sobą poważne konsekwencje dla interesów stron lub innych osób biorących udział w postępowaniu albo stanowiąca poważne zagrożenia dla wymiaru sprawiedliwości. Dla uznania działania za delikt dyscyplinarny nie wystarcza bowiem dopuszczenie się błędu oczywistego dla należycie wykształconego prawnika. Błąd ten musi też narażać na szwank prawo i istotne interesy stron albo powodować szkodę i to jeszcze w sposób nieodwracalny przy wykorzystaniu stosownych instytucji procesowych (vide: Postanowienie SN z dnia 09 października 2013 roku, SDI 35/13).

Zgodzić się należy z twierdzeniem Sądu Dyscyplinarnego, iż brak jest jakichkolwiek dowodów, że decyzje prokuratora Krzysztofa Kumora wynikały z bezprawnych działań, jego złej woli, czy też innego rażącego zawinięcia. Wynikały one, jak słusznie stwierdził Sąd Dyscyplinarny, wyłącznie z przyjętego przez obwinionego prokuratora rozumowania, które wprawdzie uznać należy za błędne i nieprawidłowe, jednakże mieszczące się w przyznanych mu uprawnieniach i ramach swobody przewidzianej w art. 7 kpk. Ponadto, co istotne, decyzje te podlegały

kontroli przewidzianej przez kodeks postępowania karnego i ostatecznie zostały konwalidowane. Nie były więc decyzjami nieodwracalnymi, nie wywołały trwałych skutków.

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela dokonaną przez Sąd Dyscyplinarny ocenę dowodów, dlatego też, uwzględniając treść Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 roku, sygn.. IV KK 107/17, celem uniknięcia zbędnego powtórzenia argumentacji tego Sądu, zaniechano bardziej szczegółowego odnoszenia się do zarzutu apelacji.

Nie podzielając stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdzić należy, iż Sąd Dyscyplinarny wydając zaskarżone orzeczenie oparł się na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego zebranego w tej sprawie. Dokonana przez niego ocena nie wykazuje ani cech dowolności ani nielogiczności. Dlatego też odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie może być uznane za zasadne.

Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla prokuratorów badając przedmiotową sprawę nie powziął żadnych wątpliwości odnośnie poprawności i słuszności przedstawionej w uzasadnieniu Sądu Dyscyplinarnego argumentacji.

Z przedstawionych wyżej powodów Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów orzekł jak w sentencji utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego.

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
ZA ZGODNOŚĆ SWYADCZY

Katarzyna Rastonec
STARSZY REFERENT